

Meixner Mihály (1947)

Emlékek

Ha az alma materre gondolok vissza, régi diákéveinkre, elsősorban néhány nagyszerű pedagógus, néhány felejthetetlen tanárunk neve jelenik meg gondolataimban. Lovas Ambró, matematika- fizikatanár, majd osztályfőnökünk volt - ő a szó legjobb értelmében képviselte az ideális pap-tanár típusát. Végtelen jósága, jóindulata, bölcs derűje, életismerete és a hibákat is megértő szellemisége mindenki számára emlékezetessé varázsolta jellegzetes alakját. Haragosnak, kedvetlennek sohasem láttuk, amikor néha felcsattant a hangja, az nagyobb hatást gyakorolt az osztályra, mintha állandóan szidott volna minket.

Magánéletem alakulásában külön örömet jelentett, hogy amikor megnősültem, és Lovas tanár urat - aki ezekben az években már ragaszkodott hozzá, hogy mi is viszonzzuk a tegezését - kértem fel az esküvői szertartásra, ő szívesen vállalta a felkérést.

Brisits Frigyes igazgató úr is a ciszterci szellemiség egyik nagyszerű példája volt: a magyar irodalom egyik legkiválóbb szakembere, akinek az sem okozott nehézséget, hogy egyes osztályokat a filozófia rejtelseibe is bevezessen. Ő a széleskörű műveltség, a bölcsesség, egyben azonban a szó jó értelmében vett szigor képviselője volt. Sokat adott tanítványainak, de sokat is követelt tőlük.

Pataki Vidor, a történelem nemzetközi rangú szakembere, akinek munkájára még a rend törvénytelen feloszlása után is igényt tartottak az egri vár restaurálásának munkájában. Minden órát azzal kezdett, hogy évszámokat kérdezett, véleménye szerint a jól megjegyzett évszámok biztonságot nyújtanak a történelmi tájékozódásban. Egyébként kolerikus természetű volt, akit rendkívüli módon bosszantott a sűgás. Én ezt nem tudtam, és szomszédomnak elég nyíltan segítettem felelése alkalmából. Pataki tanár úr egyre közelebb jött hozzám, majd a mindig kezében lévő pálcával alaposan „megdolgozott”. Az érettségi banketten megemlékeztem neki a történetet, rámnézett, és csak ennyit mondott: „Persze, megvertelek, mert sűgtál, és én ezt nem bírom elviselni ma sem.”

Szeretettel és tisztelettel őrzöm első osztályfőnököm, a halkszavú, tartózkodó modorú, óriási műveltségű Sigmond Lóránd, a kedves és jóságos Palotai Ireneus, és a latin nyelv kitűnő tudósa, Schilling Rogér emlékét is. Miután életutam végül is a zenéhez vezetett, nem hagyhatom ki a felsorolásból Rajeczky Benjámint, „Béni bácsi” nevét sem, akivel a későbbi években több rádiós és televíziós felvételt készíthettem, és utódját, a lobogó hajú, lánglelkű Ferenczy Csabát, aki diákos megjelenésével is közel állott hozzánk.

Ezek a nagyszerű emberek, nemcsak tanáraim voltak a legmagasabb szinten, de lelkiatyák, bölcs, mindig segítőkész tanácsadók, és méltán képviselték azt, amit ciszterci szellemiségnek nevezünk, és alakjuk, tanításuk örök mementóként ma is előttünk áll.

Magamról annyit, hogy az 1947-es érettségi után beiratkoztam a Bölcsészkar művészettörténeti fakultására (ahol igen nagy hatást gyakorolt rám Gerevich Tibor professzor úr hatalmas tudása, és Füst Milán igen szubjektív, mégis meggyőző esztétikai szeminárium), és a Konzervatórium zeneszerzés tanszakára. Az egyetemről két szemeszter után „káderpolitikai” okok miatt távoznom kellett, így zené tanulmányaimat folytattam. Itt is jeles mesterekre kell hálával emlékezni: Szervánszky Endre, dr. Major Ervin, Hammerschlag János, Szelényi István és Gergely Ferenc nevét említem szívesen, majd Vaszy Viktor karmesteriskolájában szereztem életreszóló tapasztalatokat. Sok nehézség, és elutasítás után a Magyar Rádió külső munkatársa lehettem, itt szinte mindennel foglalkoztam - technikai rendező, zenei rendező, szerkesztő, riporter, rovatvezető, osztályvezető voltam, éveken át vezettem a Nemzetközi Zenei Műsorcserét, végül főmunkatársként mentem nyugdíjba, de a kapcsolat azóta is fennáll, műsorokat készítek, közvetítéseket vezetek. A hatvanas-hetvenes években a Televízióban is számos műsort vezettem, számos világhírű művésszel készítettem riportokat. Közben egy évig a Thököly úti Domokos templom karmestere voltam, és az elmúlt években a Nemzeti Filharmónia osztályvezetője, jelenleg művészeti tanácsosa vagyok. Több, mint húsz éve állandó előadója vagyok a TIT Szabadegyetemnek, hosszú éveken át elnökségi tagja voltam a Bécsben működő Nemzetközi Zenei Központnak. Nős vagyok, feleségem Szőkefalvi-Nagy Katalin énekművész, jelenleg a Magyar Rádió operaszerkesztője. Hála az Égnek, igen sokat dolgozom ma is, és a szívesen végzett munka ma is éppen olyan örömet szerez, mint évtizedekkel korábban.